



IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Worry Dolls & Finlay O'Hara

Saturday 06 Jan 2018



Wat is er mooier dan het nieuwe jaar te starten met een nieuw en voor velen nog onbekend duo. Waarvan we nu al zeker weten dat ze niet onbekend zullen blijven. Twee Britse dames multi-instrumentalisten Zoe Nicol en Rosie Jones, die elkaar bij toeval ontmoeten en dezelfde voorliefde voor rootsmuziek deelden. Na veel optredens in de UK en de release van enkele EP's besloten ze samen af te reizen naar het land van hun favoriete muziek. Ze namen met hulp van veel van door hen gewaardeerde muzikanten hun debuutalbum Go Get Gone op in Nashville. Als u het wel een beetje gehad heeft met de bekende namen die elk jaar hun rondje doen. Wees dan getuige van deze ontdekking en u bent erbij geweest, voor dat ze echt doorbraken.

Worrying Is For Losers

De verwachtingen op grond van eigen onderzoek en geluiden van de muzikkliefhebbers onder onze gasten, waren hooggespannen. We kunnen concluderen dat deze verwachtingen geheel zijn waargemaakt. De dames Rosie en Zoë ofwel Worry Dolls ondersteund door Finlay O'Hara op drums maakten een onvergetelijk debuut op ons podium en Nederlandse bodem. Ze presenteerden de verzamelde muzikkliefhebbers die ook het onbekende durven om armen, een show die klonk als de welbekende klok.

Daar ging nog wel het een en ander aan vooraf. De dames hadden een instore in Doetinchem die middag en dat zou al leiden tot een verlate aankomst. Toen bleken ze dubbel geparkeerd en konden na die gig niet weggomen. Als je dan ook nog met het stuur aan de rechterkant door een geheel onbekend land moet rijden dan liggen de

risico's voor de hand. Gelukkig arriveerden de dames onder enige stress voor de verlate soundcheck en haastige diner als gevolg van dit tijdschema.

Na de maaltijd werd duidelijk dat we met professionals te maken hadden die zich aan het focussen waren op het komende optreden. De dames die samenwonen in een appartement in Londen zijn zichtbaar zo op elkaar ingespeeld dat een beweging van een wenkbrauw bij wijze van spreken al voldoende is. Dat was ook goed te zien tijdens het optreden. Tegelijkertijd het enige minpuntje van de avond. Onderling communiceren is niet handig als je op een podium staat en het publiek wil betrekken. Maar verder hebben deze dames zich in een sneltrein vaart ontwikkeld tot professionals.

Het trio presenteerde prachtige vocalen die zowel solo als in de close-harmonies samenvielen als of het altijd zo geweest was. Met een schijnbare vanzelfsprekendheid werden de verschillende instrumenten omgehangen en of beroerd (keyboards, percussie) die in samenhang zorgden voor een gevarieerd geluid. De rol van de half Nederlandse Finlay O'Hara op drums en percussie was van een onschatbare toegevoegde waarde. Het was dan ook geen verassing toen hij tijdens de pauze vertelde eigenlijk een jazz drummer te zijn en in verschillende jazzbands speelt. Zijn subtiele arrangementen gaven hier blijk van.

Het optreden was opgebouwd rond hun enige album tot nu toe "Go Get Gone" en hun voorliggende EP, daarnaast werden we getraakteerd op unreleased materiaal, waar het keyboard een aangename rol in vervulde. De dames maakten duidelijk pragmatisch te zijn ingesteld. Toen ze gingen samenwerken speelde zowel Rosie als Zoë gitaar. Na enige discussie vonden ze dat er wel een ander instrument bij moest en dat werd voor Rosie de banjo en later dus ook het keyboard. Op deze wijze kwamen ook verschillende songs tot stand. Een mooie lick werd toebedeeld aan Zoë op banjo, een song worden ze het niet over eens, beiden gaan in een ander kamer zitten, komen terug met twee verschillende songs, om er vervolgens samen weer een hele andere song van te maken. "Monkey On My Back" was eerst "Burden", wat wel weer terugkomt in het refrein. Zo krijg je een mooi inzicht in de werkwijze van de dames. Je ziet ze voor je in hun appartement in Londen tijdens het creatieve proces.

Het toeren en erg veel bezig zijn met muziek geeft weinig ruimte voor reflectie, maar wellicht juist daardoor hebben de dames veel songs over de toekomst, vriendschap, gezin stichten het verlies van geliefden, zaken passend bij hun leeftijd en het drukke schema. Ook een kritische blik op de mensheid gaan ze niet uit de weg. "Shakin In Our Boots", word geïntroduceerd met een verhaal over "Imposters". Mensen die erg goed zijn in hun vak. Bijvoorbeeld een hersenchirurg die op de top van zijn kunnen vreselijk twijfelt. Maar onder de druk van de maatschappelijke verwachtingen blijft doen alsof hij alles onder controle heeft.

Uiteraard mochten de dames niet weg zonder toegift. De highfives in de kleedkamer maakten duidelijk dat dames en heer zeer tevreden waren over het concert en publiek en dat ze best wel gespannen waren geweest. We zwaaiden het trio uit met hun kleine auto volgepakt met een drummer en zijn kit op de achterbank en het stuur aan de verkeerde kant. Door de beslagen ruiten zagen we drie mensen met een brede glimlach op hun gezicht richting slaapplek vertrekken.

1. Train's Leaving [Rosie Jones/Zoe Nicol/Joe Doyle]
2. Don't Waste Your Heart On Me [Rosie Jones/Zoe Nicol/Doak Turner]
3. Bless Your Heart [Rosie Jones/Zoe Nicol/Doug Williams/Telisha Williams]
4. Tidal Wave (unreleased)
5. Things Always Work Out

6.Long Gone

7.Monkey On My Back

8.Miss You Already

9.Made My Bed (unreleased)

1.Endless Road [Rosie Jones/Zoe Nicol/Jeff Cohen]

2.Be So Cruel

3.Someday Soon [Rosie Jones/Zoe Nicol/James Riley]

4.Shaking In Our Boots

5.Drive

6.Light Oh Light [Rosie Jones/Zoe Nicol/Ben Glover]

7.Passport [Zoe Nicol]

8.She Don't Live Here [Rosie Jones/Zoe Nicol/Martin Lorentzson/Mikael Liljeborg]

All tracks by Rosie Jones/Zoe Nicol except where noted

Rosie Jones|vocals, acoustic guitars, harmonica

Zoe Nicol|vocals, banjo, keyboards, ukulele

Finlay O'Hara|drums, percussion

<http://www.worrydollsmusic.com>